

unge Mand ikke altid bruger det Overlæg, som kunde være ønskeligt, og det følger gjerne med Ungdommen, at man ikke saa nøie overveier, ellers vilde man ikke saa ofte see, at man i en ældre Alder angreer, hvad man havde gjort i en yngre. Den ærede sidste Taler omfalte ogsaa, at Forbudet ikke overholdtes, det vil sige, at det var en Illusion med de Documenter, der præsenteredes, at Bedkommende altsaa i Virkeligheden ikke havde Andet end deres Gage; derpaa kan jeg naturligvis ikke svare; thi det er mig ikke bekendt, hvorvidt de Paagældende oppebære de Tilskud, som ere tilskuffede dem. Jeg kan formode det, og den ærede sidste Taler har havt megen Leilighed til at sætte sig ind i disse Forhold, saa at det altsaa kan være maaskee ikke ganske fåa Tilfælde, hvor det er Illusion; men heril kan Krigsbestyrelsen ikke holde sig. Den maa holde sig til, at de Lovformelige Documenter ere i Orden, saaledes, at naar Bedkommende kommer og siger: jeg har ikke Andet end min Gage at leve af, saa kan man forelægge de Lovformelige Actstykker og sige: Forsøg at gjøre Brug af dem ad Rettens Vej, frembring det fornødne Tilskud. Om Fordringerne ikke altid i saa Henseende ere blevne fyldestgjorte, det vil sige, om man har meddeelt Ægteffabstillsættelse, uden at Documenterne vare i Orden, det er muligt, men det skeer idetmindste ikke for Tiden.

Schack: Den ærede Krigsminister bebrejdede mig, at jeg ikke tilstrækkeligt havde fremhævet Sædelighedshensynet. Der er visse Hensyn, som ere af den Bestaaenhed, at man ved visse Lovbestemmelser forudsætter, at Enhver kan see, at disse Hensyn ere tilstede, og som man derfor ikke finder det nødvendigt selv at fremhæve, i alt Fald ikke, før de af Andre modsiges. (Hør!). Den ærede Krigsminister benyttede som Argumenter netop de Momenter, som jeg havde søgt at imødegaae, men han henstod sig ikke, saaledes som jeg troer, man maa, naar man har et virkeligt Argument for en Sag, under nogen enkelt Betragtningssmaaade eller noget enkelt Argument, men udhævede, deels, at det omhandlede Forbud havde været meget længe, deels, at det dog vel kunde være noget gavnligt for Tjenesten, deels,

at dets Ophævelse dog vistnok kunde medføre, at der fremkom uheldige pecuniære Forhold saavel for Statens som for Officerernes personlige Bedkommende, ligesom han endelig ogsaa omtalte, at der maaskee deraf kunde drages Analogie for Underofficerclassen. Det er naturligvis ikke vanskeligt ved enhverformelig Bestemmelse at udfinde forskjellige Tilfælde, i hvilke man kan sige, at det undergivne Forhold vilde have været hensigtsmæssigere og heldigere, dersom den ikke havde bestaaet, men man maa for en saa væsentlig Indskrænkning i den personlige Frihed som den her omhandlede have en virkelig gyldig Grund, og denne gyldige Grund er det, som jeg ikke har hørt fremhævet fra nogen Side, og som jeg ikke veed, hvor skal søges. Naar jeg iøvrigt korteligt vilde berøre Noget af det Fremsatte, saa troer jeg at maatte fremhæve, at hvis Ægteffab i Almindelighed er et normalt og rigtigt Forhold, saa kan det ikke være tilstede som en Hindring for de Functioner og Pligter, som man iøvrigt har at opfylde i Livet, men at det kun er Kjælenstab og Forsvænthed, som ere de sande Hindringer; men dertil kan man ikke tage Hensyn ved almindelige Regler. Den ærede Krigsminister har opstillet, hvilket ogsaa er fremhævet af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Scherning), at der var et noget forskjelligt Forhold mellem Officerer og andre Embedsmænd, og her troer jeg virkelig ogsaa, at man nærmest maatte søge det, der kunde blive et Slags Argument mod Forslaget; — idet nemlig Officererne kunne bortcommanderes, kan der blive Tilfælde, hvori de ikke, saaledes som Andre, kunne sørge for deres Familier. Men jeg maa dog bemærke, deels, at det jo, saaledes som Erfaring har vist, i alt Fald kun er den ringeste Deel af Officerernes Embedstid, som borttages ved saadanne extraordinære Krigs- eller andre Commanderinger, deels, at de jo da faae forøget Gage, og endelig, at det har vist sig, at i saadanne Tilfælde er baade Staten og de Private aldeles rede til at staae de Efterladte, de Tilbageværende bi; denne Betragtning er saaledes vistnok ikke tilstrækkelig til at gjøre en saa væsentlig Indskrænkning i en af Samfundet fortjent Classes Frihed. —